Valkyrien.

Ballet i 4 Akter

af

August Bournonville.

Musiken af J. P. E. Hartmann sen.

Decorationerne malede af C. F. Christensen.

Costumerne tegnede af Edw. Lehmann.

Opført første Gang i September 1861.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Trykt i Græbes Bogtrykkeri.

8 39.82
B667v

Forord.

Intetsteds i vor Sagnhistorie fremtræder Heltelivet med større Kraft og i nøiere Forbindelse med den nordiske Gudelære end netop i Stærkodderdvisen om Slaget paa Braavallahede. Det hed, at Odin selv fremkaldte Striden, og der kæmpedes for at hævde Harald Hildetand Adgang til Udødeligheden. Denne vandt han fremfor alle Konger i Hedenold, og naar vi see hen til den Hæder, der bevistes hans affjælede Legeme, og til den Glands, som Seirherrens Søn, den store Regnar Lodbrog, udbredte over det danske Navn, ændse vi kun lidet, om dette mythiske Kæmpestævne var en Seir eller et Nederlag.

Disse Bemærkninger maatte synes overflødige, dersom ikke det nærværende mimiske Arbeide havde mødt den Indvending, at Sujettet dreiede sig om en Begivenhed, der muligen kunde være saarende for den danske Nationalfølelse, da Braavallaslaget som bekjendt blev vundet af Sveakongen Sigurd Ring!

Jeg tilstaaer, at det aldrig før var faldet mig ind at betragte Sagen fra denne Side ligesaalidt som at ansee Rolf Krage eller de ukjendte Høvdinge, der hvile i vore Gravhøie, for slagne eller overvundne. Jeg har fra min Barndom af modtaget et storartet og seirrigt Indtryk af Oehlenschlägers Drapa om Hildetand, der kæmpende gik til Valhalla, og kan ikke andet end betragte Minderne fra den nordiske Oldtid som en fælles Skat og et Slægtskabsbaand imellem Nationerne.

Hovedtanken i Balletten **Valkyrien** er, i en Række sceniske Billeder, at fremstille Vikingen og hans Fylgie og da disse

to Elskende ikke kunne blive forenede uden i Valhalla, maa den store Kamp — der kalder Nordens Sønner til at følge deres Heltekonge og ride som Einheriar med ham til Odin — være mig den bedste Vei til en tilfredsstillende Opløsning.

Endskjøndt dette Phantasibillede ikke har nogen Fordring paa sandt historisk Værd, har jeg dog, saavidt Omstændighederne tillode det, stræbt at gjengive de Indtryk, som Beretningerne om de gamle Nordboeres Sæder og Tro have præget i min Sjæl, og som jeg med Omhu og Kjærlighed har grupperet omkring hiint lysende Midtpunkt.

Jeg har tænkt mig Helten i min Ballet som Haralds Sønnesøn, thi da der blandt alle de Krigere, som Stærkodder-visen opregner, ikke nævnes nogen Søn af Harald Hildetand, hvorimod andre Sagn omtale Thrond og Rerek, sandsynligviis døde førend Faderen, (der opnaaede en fabelagtig høi Alder), forekommer det ganske naturligt, at det er Rereks Søn Helge, der iler hjem fra sit Vikingstog for at kæmpe og døe ved Farfaderens Side. Svava følger ham under forskjellige Skikkelser, vaager over hans Skjæbne og fører ham gjennem Kampen for Konge og Fædreneland til salig Glæde i Valhal.

Saa storartet dette Sujet end maatte forekomme Læseren, haaber jeg dog, at den velvillige og billige Tilskuer snart vil opdage, at Compositionen ikke stiller større Fordringer, hverken til den mimiske Kunst eller til Theatrets Kræfter, end dem, der med nogen Flid og Dygtighed kan og bør tilfredsstilles paa den danske Skueplads. Skulde jeg derimod have overvurderet mine egne Evner og ikke kunnet bringe Fremstillingen til det Punkt, som jeg ønskede, saa maa hos det ærede Publicum Phantasien og Fædrelandskjærligheden, men fremfor Alt en venlig Overbærelse erstatte Arbeidets Mangler.

Personerne.

Svava	Frk. Betty Schnell.
Brune	Hr. W. Price.
Heimdal	— A. Fredstrup.

Harald Hildetand	Hr. Döcker.
Helge, hans Sønneſøn	— Scharff.
Bjørn, Helges Ven	— Gade.
Nicetas, græſk Høvding	— Broderſen.
Ivar (Vikinger.)	— Füſſel.
Guttorm (Vikinger.)	— Hoppenſach.
Eigil (Vikinger.)	— Ring.

Danſke Kæmper og Hirdmænd.
Græſke Høvdinger og Stridsmænd.
Brittiſke og græſke Qvinder.

Valkyrier. Diſer. Havfruer og Dværge.

Handlingen foregaaer i 1ſte Akt paa Sjælland.
i 2den Akt paa Bretlands Kyſt.
i 3die Akt paa Sicilien.
i 4de Akt paa Braavallahede.

Tiden er i Begyndelſen af det 8de Aarhundrede.

Dandse.

Første Akt. **Valkyrier.**

Damerne Gade, Petersen, Stillmann, Cetti og otte Balletdandserinder.

Dværge og **Havfruer.**

Tredie Akt. **Græske Hovdinge.**

D'Hrr. Stramboe, Hansen, Krum og Iversen.

Græske Dandserinder.

Damerne Stillmann, Petersen, Cetti, M. Price og otte Balletdandserinder.

Fjerde Akt. Finale af **24 Einheriar** og **24 Valkyrier.**

Det hele Balletpersonale.

Første Akt.

Første Scene.

Heimdal blæser i Gjallarhornet.

Valkyrierne svinge sig i krigerske Dandse. Skyerne skilles ad, og man seer Odin paa Hlidskjalf. Diserne bringe ham hans Maaltid, men han vil kun drikke Viin af det Guldhorn, der rækkes ham af Svava. De andre Valkyrier made hans Ulve.

Valhals stridbare Møer bringe Budskab fra fjerne Lande om Slag og Heltefærd; Svava alene staaer tankefuld og nedslagen; Odin har bemærket det. Han rækker sit Spyd til Heimdal, aflægger sin himmelblaa Kappe og lader sin gyldne Ring tilbage i Disernes Varetægt. Paa hans Bud lyder Gjallarhornet paany, og Valkyrierne fare afsted; kun Svava holdes tilbage, og naar Skyerne fordele sig, staaer hun og Odin i en Skov paa Sjællands Kyst.

Anden Scene.

Odin befaler Svava at gjemme Guldhornet under Buskene ved en opreist Bauta. Dværgene isøre ham en

jordisk Dragt med Vaaben og Smykker, og smaa Havfruer bringe ham en gylden Strængeleg. De dandse omkring deres høie Gjæst og forsvinde paa hans Vink.

Tredie Scene.

Svava har indgravet en Rune i et Bøgetræ.

Odin (der fra nu af vil færdes blandt de Dødelige under Navn af Brune) har gjennemskuet hende og fordømmer den Svaghed, der har betaget hendes Sind. Hun kaster sig for sin Herskers Fødder og nævner den unge Helt, til hvis Skjæbne hendes Hjerte har fæstet sig.

Brune. Du kan jo aldrig blive hans.

Svava. Lad mig følge ham, værne om hans Liv.

Brune. Du skal bringe ham til mig.

Svava gyser ved Tanken om Dødens Rædsler, men spørger, om hun da hisset vil blive forenet med Den, hun elsker?

Brune. Det raade Nornerne for.

Der høres Larm: Det er Helge og hans Ven Bjørn, der nærme sig. Brune og Svava skjule sig i Skoven.

Fjerde Scene.

De unge Krigere komme fuldtrustede til det forestaaende Vikingstog og glæde sig ved det prægtige Langskib, der skal føre dem til fjerne Kyster.

Helge standser ved Synet af den friske Rune i Træets Bark og gribes af en hidtil ukjendt Følelse. Bjørn leer ham ud og spotter de Skrifttegn, hvis Betydning han ikke fatter; han gaaer at samle sine Staldbrødre, og Helge dvæler ved de Bautastene, der dække hans Faders Aske.

Han knæler og beder Guderne om Seir og Lykke. Brune og Svava komme usete frem og række deres Hænder over Helges Hoved, men da han reiser sig, seer han den luftige Skikkelse flygte bort imellem Buskene; han vil ile efter den, men Kongens Nærmelse bebudes, og Helge standser.

Femte Scene.

Harald Hildetand, dybt bøiet af Aarenes Vægt og af Sorg over sin Søn Rereks Død, kommer for at lade riste Runer paa den Faldnes Bautasteen.

Helge træder frem og bringer sin Afskedshilsen. Harald søger at holde sin Sønneson tilbage, idet han med Vemod viser paa den Grav, der gjemmer Støvet af Den, der faldt som Offer for den blodige Kamp.

Helge. „Just for at hævne min Fader og ligne ham, vil jeg drage ud og hellere lade mit Liv paa Valpladsen end døe af Alderdom og Affældighed.“ Dog snart mærker den raske Ungersvend, at han har talt ubesindige Ord, og han beder knælende sin kongelige Farfader om Tilgivelse.

Sjette Scene.

Bjørn kommer med Helges Folk; de hilse ærbødigt, vise mod Stranden og slaae paa deres Skjolde.

Brune træder frem og tilbyder sin Tjeneste i de Bortdragendes Sted. Bjørn og hans Vikinger smile haanligt ad den Fremmede og hans Strængeleg, men Brune jager et Spyd ind i en gammel Eeg og opfordrer de tappre Mænd til at prøve deres Styrke ved at rykke det ud igjen. Bjørn forbeholder sig det første Tag, men alle hans Anstrængelser formaae ikke at rokke Spydet; han betragter den Ubekjendte med Forbauselse og dæmper sin Harme.

Den gamle Drot antager Brune i sin Hird og skjænker ham en kostbar Ring. Han giver nu sit Minde til Helges Tog, og idet han udruster ham med Rereks Sværd og Skjold, hensynker han i Smerte ved Tanken om den uhæderlige Straadød, der venter ham selv. — „Vi sees aldrig mere! Vi mødes ei i Valhal, thi jeg tilhører Skyggernes Rige."

Brune vinker ad Kæmperne, der bryde op med Larm, men Helge vender endnu engang tilbage for at modtage Oldingens Velsignelse.

Skibet letter Anker; en kraftig Vør fører det fra Land, og Svava med Favnen fuld af Blomster staaer paa Strandden og sender Vikingerne Hjemmets Afskedshilsen.

Syvende Scene.

Harald synker hen i slov Tungsind, hans Hird fjerner sig, og Brune, der staaer ene tilbage hos den sørgende Konge, slaaer nogle Toner an paa Harpen, men Intet kan opmuntre Drottens mørke Sind.

Svava lægger en Urtekost i hans Skjød og vil sætte en Krands paa hans Hoved, men Harald spreder Blomsterne paa Jorden og viser, at for ham have de tabt deres Skjønhed og Duft.

Brune griber nu med Kraft i Harpens Strænge, det klinger som et andet Bjarkemaal; Harald reiser sig og lytter til Svava, der byder ham at samle Haabet i sit Bryst, Kraften i sin Arm. „Siig mig, fagre Mø, hvo er Du?" spørger han; men Brune befaler hende at tage Guldhornet frem og række det til Harald, der modtager det med skjælvende Haand og fører det til sine Læber. Næppe har han smagt den liflige Drik, førend en guddommelig Begeistring gjennem-

strømmer ham ..... Harpen tier, men stærke Toner bruse i Luften .... den brudte Olding føler Ungdommens Styrke og griber uvilkaarlig efter sit Sværd — Ak, det er borte, og Mismodet vil atter vende tilbage ... men Brune peger hen paa Spydet, der sidder fast i den gamle Eeg. Harald studser med Mistro .... Et Tordenbrag høres .... Heimdal støder i Gjallarhornet. — Harald gaaer med tunge Skridt hen til Træet og rykker med Kæmpearm Spydet ud, saa Stammen splintres. Brune slutter ham i sin Favn, og i et Nu ere de omringede af en Skare jublende Valkyrier, der paany indvie deres Yndling i Hildurs drabelige Leg. Harald følger dem til Kamp og Daad. Helges Fylgie svinger sig i Svaneham udover Havet.

Anden Akt.

En Klippehule paa Bretlands Kyst. Havet i Baggrunden.

Første Scene.

Helge, fulgt af Bjørn og en Skare Vikinger, kommer ind med vild Jubel. De have seiret og bringe Byttet iland, for at dele det og forfriske sig efter Kampen.

Helge er saaret i Armen, Bjørn bemærker det og vil forbinde ham, men idet deres Øine mødes, have de Begge fattet den samme Beslutning: de ville indgaae Fostbroderskab. Kæmperne slutte Kreds omkring dem, og med den Høitideligheb, der bruges ved hiin gamle Skik, sværge Helge og Bjørn at leve og døe som trofaste Venner.

En Viking bringer Budskab om, at der er nyt Bytte at vinde. Bjørn samler sine Folk. Helge vil gaae i Spidsen for dem, men hans Ven, der seer, at han trænger til Hvile og Pleie, overtaler ham til at blive ene tilbage i Grotten.

Anden Scene.

Helge føler sig mat og døsig og lægger sig paa en Klippebænk, hvor han snart falder i Slummer.

Harpetoner klinge, de smaa Havfruer komme tilsyne; Svava flyver over Havet, dykker ned og opstaaer af Bølgerne i et andet Klædebon. Havfruerne flokke sig om hende, medens hun med Ømhed betragter den saarede Helge, gyder Balsam paa hans Arm og helbreder den. Helge vaagner — Havfruerne flye — men Svava bliver staaende ved Grottens Indgang. Helge troer, at han drømmer endnu ved at see den luftige Skikkelse, der aabenbarede sig for ham ved hans Faders Grav; han forbauses over at finde sin Arm fuldkommen karsk og tør næppe overlade sig til Virkeligheden, da Svava udstrækker sine Hænder imod ham. Han vinker ad hende, hun nærmer sig og flyer atter — han truer og beder, bliver vexelviis blid og vred, men føler sig Kjærlighedens Magt undergiven: „Bliv min!" udbryder han. „Følg mig til mit Fædreneland".

Svava betyder ham, at han først skal vinde Heltenavn. — Vil Din Kjærlighed da blive min Løn? — Svava peger mod Himlen.

Helge grunder paa Betydningen af dette Tegn, men en dump Larm nærmer sig.

Tredie Scene.

Helge og Svava ile til Grottens Udgang og mødes af røde Luers Gjenskin. Der høres Vaabengny og Jammerskrig, og Svava farer med Gysen tilbage. Helge udbryder i høverende Glæde, men da han møder Svavas bebreidende Blik, standses hans Vildhed.

Qvinder og Børn styrte ind i Grotten, for der at søge Tilflugt mod Fjendernes Raseri. De forskrækkes ved at see Helge og flygte over til Svava, der har grebet Helges

Sværd og nu stiller sig som et Værn mod de fremtrængende Vikinger.

De raae Voldsmænd standse forundrede ved Synet af den modige Qvinde, der vover at byde dem Trods. De træde tilbage, da hun haanlig kaster Sværdet for deres Fødder og foreholder dem det Uværdige i at anfalde de Svage og Værgeløse — Alle staae som grebne af en høiere Magts Indflydelse ..... da stormer Bjørn frem, bleg, med stive Øine og Haaret reist som Børster. I sin frygtelige Berserkergang kjender han ikke Ven fra Fjende, og da Helge med Herskerbud stiller sig paa Svavas og Qvindernes Side, farer han med Øxe og Sværd ind paa sin Fostbroder; men denne afvæbner ham, og Bjørns Staldbrødre springe til for at klemme den Rasende imellem deres Skjolde.

Svava er forsvunden, Qvinderne knæle for deres høimodige Befrier. — De skulle vandre med Fred, og den skjælvende Klynge drager langsomt tilbage til den brændende By.

Bjørn, der atter er kommen til Bevidsthed, synker angerfuld ned, men Helge løfter ham op og trykker ham til sit Bryst.

Tredie Akt.

En pragtfuld Have ved Catania paa Sicilien. I Baggrunden ses Havbugten og til Høire en Kjosk i Form af et Tempel.

Første Scene.

Helge har fundet venlig Modtagelse hos den byzantinske Statholder Nicetas, der har anordnet en Fest til hans Ære.

Ved et prægtigt Taffel beværtes den nordiske Søkonge, de græske Høvdinge kappes om at vise ham den mest smigrende Hyldest; Slaver frembære kostelige Retter, Vinen skjænkes i Overflod af gyldne Kander, og en larmende Musik berusser de overvældede Sandser.

Nicetas giver et Tegn, Bordet tages bort, Slaver og Æresvagt trække sig tilbage. Templet aabnes, og ud træder et Chor af yndige Piger, der skal forhøie Festligheden ved deres Dands.

Musiken toner, og Dandsene afvexle med overgiven Spog, under hvilken Pigerne gjemme Helges Vaaben i Kjosken og smykke ham med Blomster.

Anden Scene.

En ubekjendt ung Pige bringer en Kurv med Frugter, som hun uddeler blandt dem, der nysgjerrige flokkes omkring hende; kun et Æble beholder hun for sig selv og løfter det iveiret i det Øieblik, da hun standser foran Helge.

Denne har i Forlystelsernes Ruus ikke bemærket hendes Nærværelse, desto større er hans Overraskelse ved at gjenkjende de blide Træk, der i Hjemmet og paa Bretlands Kyst havde gjort et saa dybt Indtryk paa hans Hjerte! Hun henrykker Mændene ved sin Dands, skjøndt den er høist forskjellig fra Grækerindernes: disse yttre igjen deres Skinsyge over det Bifald, der ydes den fremmede Pige.

Helge seer med Uro paa Grækernes flammende Blikke, river sig løs og træder hen til Svava, der vægrer sig ved at give ham Æblet, som han attraaer. Han forfølger hende med Heftighed, forhindres og omhvirvles af de dandsende Piger, men de kunne ikke holde ham tilbage, og da Svava flygter, iler han efter hende.

Tredie Scene.

Nicetas aabenbarer nu sit onde Anslag og beslutter i Forening med sine Venner Helges og hans Vaabenbrødres Undergang. Han uddeler sine Befalinger, og Alle love at staae ham bi. De see en Fremmed komme, og de Sammensvorne sprede sig til alle Sider.

Fjerde Scene.

Bjørn har forgjæves gjennemvandret Skoven langs med Kysten, for at opsøge sin Fostbroder. Han er træt og

vranten, kalder til Høire og Venstre, men kun Echo svarer. Han aner Svig, men trøster sig dog med, at dersom der tilføiedes Helge noget Ondt, skulde Hævnen ikke udeblive.

Han beslutter at vente og sætter sig paa Bænken ved Templets Trappe.

Grækerinderne snige sig bagved Bjørn og gjøre sig lystige over den plumpe Nordbo; de vove sig snart længere frem og byde ham Vin. Bjørn takker og spørger efter Helge, men de svare ham undvigende og vedblive at skjænke i Bægrene, idet de dandse omkring ham. Hans barske Asyn formildes lidt efter lidt, han tømmer den ene Pokal ovenpaa den anden, lader sig afvæbne, omslynges med Krandse og dandser afsted med Pigerne i en bachantisk Kjæde, der snoer sig gjennem Havens bugtede Gange.

Femte Scene.

Helge forfølger bestandig den flygtende Svava, der med lette Spring undviger ham og gjækker hans Utaalmodighed. Men idet han knælende beder hende at standse, forandres paa eengang hendes Væsen, hun gaaer sørgmodig hen til ham og byder ham at spise af det attraaede Æble. Helge smager dets qvægende Saft, og som ved et Trylleslag er den vilde Runs forsvunden og dyb Skamfuldhed traadt i dens Sted.

I dette Øieblik kommer Bjørn tilbage; ør i Hovedet og kysende paa Fingrene ad de muntre Piger svinger han sig flere Gange rundt og befinder sig Ansigt til Ansigt foran Helge.

Svava gaaer op imod Baggrunden og seer ud over Søen. Bjørn og Helge tør næppe løfte Øinene op til hverandre. Deres Hænder føres paa eengang til Krandsene,

som de kaste langt bort fra sig. Helge rækker Æblet til sin Ven, og da Bjørn spiser deraf, toner Harpeklang for hans Øre. — — Paa den sicilianske Tryllehimmel viser sig et sjeldent Luftsyn, der afspeiler den danske Kyst med Bøgeskoven, og høit paa den med Runestene dækkede Kæmpehøi sees en brændende Baun.

Fædrenelandet kalder sine Sønner til Kamp! Fostbrødrene love at følge det hellige Kald.

Sjette Scene.

Helges Folk ile til, for at vise det forunderlige Tegn paa Horizonten, men det er allerede fortonet i Luften.

Der høres Vaabenlarm, Vikingerne mærke at de ere omringede af en truende Mængde, og at det er Nicetas, der leder Forræderiet. Nu først erindre Bjørn og Helge, at deres Vaaben ere gjemte i Kjøsken. De skynde sig derop med deres Mænd og lave sig til en kraftig Modstand.

Syvende Scene.

Nicetas, der har troet at kunne overvælde de ubevæbnede Nordboer, bliver rasende, da han erfarer, at de have forskandset sig i Templet. Hans Krigere ville straxt storme det, men han kjender et sikkrere Middel til at bevinge de forvovne Fremmede: deres Tilflugtssted omgives med Riisknipper, Træ og andre brændbare Stoffer, som antændes af Qvinderne, der med deres Fakler dandse omkring den stigende Flamme; men pludselig flyve Tempeldørene op, og de nordiske Kæmper kaste deres Skjolde over Ilden, springe igjennem de knittrende Luer og hugge med tunge Slag ind

paa de forfærdede Grækere. Helge og hans Vikinger naae Strandbredden. Nicetas samler sine Folk for at forfølge dem, men som en Stormvind farer en Skare Skjoldmøer frem mod Forræderne og spreder dem i vild Flugt til alle Sider. Svava staaer seirende imellem de stolte Valkyrier. Endnu engang viser sig den fjerne Kyst bag de rødmende Aftenskyer, og Helges Skib styrer hjemad til Nordens Kæmpefærd.

Fjerde Akt.

Braavallahede ved Morgengry. Til Høire Kong Haralds Telt; til Venstre en Jordvold med Kongens Mærke og nogle Krigsmaskiner. Den vidtudstrakte Baggrund viser fjerne, skovdækte Høie.

Første Scene.

Hæren staaer slagfærdig. Haralds Stridsvogn er omgiven af en talrig Livvagt. Brune sidder paa en Steen og spiller paa Harpe for Skjaldene, der omgive ham. Svava, væbnet som Skjoldmø, staaer ved hans Side.

Harald Hildetand, i fuld Rustning, træder ud af sit Telt. Smaadrenge bære hans Hjelm og Skjold. Han hilses med Vaabengny og besvarer med Værdighed Hærens jublende Hyldest.

Han henvender sig til Brune og yttrer, hvor dybt han i denne Stund føler Savnet af sin tappre Sønneføn.

Svava melder, at fra alle Kanter ere Stridsmænd strømmede til Hæren, for at deeltage i det store Slag; de ønske at stedes til Hærskue.

Harald bestiger sin Vogn. De talrige Fylker med deres Høvdinger i Spidsen drage forbi ham, idet de svinge med Sværdene og slaae paa Skjoldene.

Brune kalder, og en Skare Skjoldmøer træder frem

for Kongen; de forlange med Heftighed at føres mod Fjenden, og Svava lover, at Ingen af dem skal svigte i Farens Stund.

Anden Scene.

Harald fra sit Høisæde anraaber Guderne om Bistand, og den begeistrede Hær sværger at følge ham og at seire eller døe.

Offringen er forbi, Altaret bæres bort, og Harald stiger ned for at væbne sig til Kampen, da meldes en ny Skare: det er Helge, Bjørn og deres raske Vikinger! Odin har hørt Haralds Bøn! Oldingen favner henrykt sin Sønneson, og Brune lader blæse til Angreb.

Harald sender Bjørn til den venstre Fløi; Brune, Svava og Skjoldmøerne skulle kæmpe paa den høire, og Helge skal blive hos Kongen for at føre hans Mærke i Hærens Midte.

Der opstaaer et Øiebliks Vaklen hos Helge, da Svava paa den ene Side og Bjørn paa den anden forlange, at han skal blive hos dem; men Æren er ham dyrebarest af Alt, han følger dens Bud og adlyder sin Farfaders og Konges Befaling.

Krigsbasunerne lyde i det Fjerne. Haralds Krumhornblæsere svare af yderste Kraft. Helge svinger Dannerkongens Mærke, Spyd og Pile flyve gjennem Luften, og med frygteligt Buldre støde de Kæmpende sammen.

Forvandling.

Granskov. (Slagets Tummel udtrykkes ved Musiken under hele den paafølgende Handling.)

Tredie Scene.

Valkyrierne fare med vild Glæde igjennem Skoven; de mødes, svinge deres Spyd og pege udad mod Heden, hvor Døden raser. De fare atter afsted i jublende Dands.

Dværgene komme, belæssede med Hjelme, Brynier, Pile og Sværd, men navnlig med Guldsmykker, som de have opsamlet paa Valpladsen. De bringe dem nu tilbage til Jordens Skjød i tusindaarigt Gjemme.

Fjerde Scene.

Brune kommer veltilfreds med det udførte Dagværk. Han giver sine jordiske Vaaben og Smykker tilbage til Dværgene og befaler dem at tye til deres Huler. De synke i Jorden.

Svava, i den heftigste Bevægelse, kommer fra Slaget. Alt er tabt! — og forgjæves anraaber hun Kampens Herre om Bistand for den Elskede.

Femte Scene.

Bjørn, med sønderhugget Brynie, styrter ind og standser forbauset ved at see Brune ubevæbnet og rolig midt under Slagets Rædsler. Han kalder ham Nidding og Forræder og vil gjennembore ham med sit Sværd, men et Blik af Odin kaster ham magtesløs tilbage. Stridslarmen sagtnes, men høit skingrer Seirherrernes Jubel — Nu mindes Bjørn sin Fostbroder-Ed, reiser sig med Kraft og iler ud for at opfylde sit Løfte.

Brune griber den fortvivlede Svavas Haand og fører hende med sig til den modsatte Side.

Forvandling.

Sjette Scene.

Mørket hviler over Heden. Stormens Susen har afløst den hendøende Slagtummel. Ravnene flyve i hvirvlende Kredse over den med Lig bedækkede Valplads.

Bjørn kommer med en Fakkel for at opsøge Helge blandt de Faldne. Han finder ham med Banneret i Favnen, løfter ham op til sig, trykker Broderkysset paa hans blege Pande og synker i sit Sværd.

Sidste Scene.

Heimdals Gjallarhorn lyder. Nattens Taager svinde, og de slagne Helte afkaste deres blodige Klædebon. Straaleglands omgiver dem, og de staae i Valhalla som Einheriar i lette glimrende Rustninger med bevingede Hjelme.

Valfader har kaldt sine Udvalgte til sig. Han hilser Harald Hildetand og viser ham den Ring, som Skjalden Brune modtog af sin kongelige Ven. Selv fører han ham med sig til Høisædet og giver ham Plads ved sin Side.

Svava rækker Helge Udødelighedens Drik. Hun skal nu for evig tilhøre den Helt, hvis Fylgie hun var.

Valkyrierne træde frem og ifskjænke for Kæmperne Heidruns liflige Mjød. — Einheriarne opføre Kamplege og hylde Hærfader ved en Skjolddands, der hver Dag skal fornyes og føre dem igjennem Ragnarok til Gimles evige Glæde.

Ende.